

Med Hovedet paa hans Skulder hviskede hun til ham, halvt bevidstløs af Smerte:

„Jeg lover dig, Povl, jeg skal nok være tapper!“

X.

Klokken fire om Morgenen fødte Fru Meta ved fuld Bevidsthed en sprælsk Dreng, og Glæden i Huset var stor. Børnenes Utaalmodighed var ikke til at styre. Allerede om Formiddagen fik de Lov til at komme ind og hilse paa den nye Broder, der nu var svøbt og laa hos Moderen.

I sin Lykke tænkte Doktoren ogsaa paa Johannes og glemte heller ikke, hvad han havde lovet sin Kone. Alligevel opsatte han Indfrielsen af det fremtvungne Løfte fra den ene Dag til den anden, og imidlertid hændte der noget uventet. Fru Meta blev pludselig syg. Hun fik Feber, og Barnet maatte tages fra hende.

Om Aftenen i Mørkningen sad han modfalden ved hendes Seng. Det var Femtedagen efter Fødslen, og Feberen var i Stigen. Meta var falden hen i en Døs. Af og til smaa-snakkede hun i Vildelse.

Døren gik sagte op. En af Pigerne kom listende ind og sagde, at der var nogen, der vilde tale med ham. Han rejste sig mekanisk og gik ud. Paa Vejen til sit Værelse i den modsatte Ende af Huset standsede han pludselig med en Studsen. Han havde hørt den lille Hedvig ud-bryde ude i Forstuen:

„Næh! ... Farbror Johannes!“